

Не се възпирай; дето простий смъртенъ
Смутенъ се спира — тамъ хероя почва.»

Възвѣ лодката се отделиха трима.
Подъ равний махъ на леките весла
Тя тихо се понесе по морето;
И галяха я тъмните вълни,
Тъй както галятъ блянове високи
Тямъ поверений, съ тяхъ възвисенъ духъ.
Другарите, тамъ спрени на брегътъ,
Изпращаха имъ сетнио сбогомъ, шапки
Размахали въ издигнати ръце —
Докле се татъкъ лодката отъ погледъ
Въ дрезгавината вечерна изгуби.

* *

Тъмней нощта. Въ вълшебна тишина
Спѣжтъ небесата, слени съ долний миръ;
И глухий шумъ на тъмните вълни
Единъ средъ тая тишина говори —
На бездната съвѣ говора злокобенъ.
Катъ блянове на всесветовенъ сънь,
Блестѣжтъ и гаснатъ ясните звезди,
Огледани въвѣ бездната лазурна.

Попътний вятъръ лодката влече.
Безъ шумъ се плъзгатъ пуснати весла
И тримата другари, въ разговоръ
Унесени, нехайно тамъ седяха,
Безъ да съгледатъ облаците бурни,
На буйна рать подобни, какъ прииждатъ
И сбиратъ се и трупатъ въ небесата.

Възлегнатъ на кърмилото, единъ
Съ въздъхъ къмъ Шелли се така обърна:
— Да; да не бехме слаби! А защо,
Съ това съзнание, още ний се рвемъ
Да бъдемъ силни? Де е тази сила